

Jeg kender en dreng, som altid har haft en livlig fantasi. Hvis drengen fik feber, kunne der ske de utroligste ting. En gang vækkede han sin far midt om natten og sagde: "Far – skynd dig at komme med ind på værelset. Der er en engel med 7 meters vingefang derinde!"

Det var så tydeligt, at drengen nærmest var blæst ud af sit værelse, og hans øjne var store som tekopper ...

7 meters vingefang er meget på et børneværelse.

Det er omtrent den afstand vi skal holde i kirken pga. corona!

Jeg kommer til at tænke på drengen, når jeg hører slutningen på teksten fra Markusevangeliet, som jeg lige har læst op: Kvinderne ved graven har netop mødt en engel: "Og de gik ud og flygtede fra graven, for de var rystede og ude af sig selv, og de sagde ikke noget til nogen, for de var bange."

Forestil jer lige situationen. I tager ud til en gravhule – ja, jeg ved godt – det bruger vi slet ikke! Men I kommer til en kirkegård og når I finder graven eller gravhulen – er den tom. I stedet møder I en engel, som fortæller at den døde ikke er der længere. Han er opstanden!

Kan man så blive andet end – HELT UDE AF SIG SELV???

Og mon ikke, alting har været ude af sig selv den her morgen? Tænk hvis man havde været der og havde oplevet det: set det, hørt det, lugtet det? Jeg forestiller mig at denne nat og denne morgen er som den nat, som en stor digter har beskrevet:

"Det var ikke en nat som de andre thi al skabningen holdt på sit vejr"

Og kvinderne...De har været tidligt på færde – før solopgang. Hvem

kan sove, når et elsket menneske dør? Og hvem kan sove, når et elsket menneske bliver slået ihjel?

Jeg tænker, at de har været fyldt af sorg og ulykke og at de følelser river tæppet fuldstændig væk under dem!

.. Det ville også være mærkeligt at sove, når Jesus, deres elskede ven og Herre, ligger død derude i klippehulen. Hellere gå derud til graven og gøre noget godt for ham!

Når jeg tænker på kvinderne, som er på vej derud, kommer jeg altid til at tænke på en gammel kvinde, hvis søn jeg har begravet. Hun gik og gik – lange, lange ture sammen med sin hund, og da jeg spurgte til hendes lange gåture, sagde hun følgende kloge sætning:

”Mine skridt er vel mine tårer”.

Også kvinderne går og med sig bringer de vellugtende salver for at gå ud og salve den døde Jesus. Først undervejs kommer de i tanker om den kæmpestore sten, som de sikkert selv har set blive rullet for indgangen til gravhulen.

Men da de ser derhen, opdager de, at stenen er væltet fra, for den er meget stor!

Jeg vil bede jer om at forestille jer situationen igen. I er på vej til kirkegården for at se til den døde. I stedet ser I en ung mand sidde der, men ikke nogen almindelig mand – for det er en engel, som sidder, hvor han (Jesus) skulle være, bliver I så ikke forfærdede? Det får mig til at tænke på drengen, som da han havde feber, så en kæmpe stor engel med 7 meters vingefang.

Kvindernes forfærdelse er selvfølgelig også stor. Derfor lyder budskabet også: ”Vær ikke forfærdede! Jesus fra Nazareth, den korsfæstede, han er ikke her! Se, der er stedet, hvor de lagde ham”.

Kvinderne får besked på, at sige til disciplene, at Jesus går i forvejen, og at de skal møde ham derhjemme i Galilæa, hvor de er kommet fra.

Den her påskehilsen er den, tror jeg, som salmedigteren Johannes Johansen tænker på, når han synger:

”Det er ikke et ord, som de andre det kan styrte selv dødens tyran. Det er lyset, hvorved vi skal vandre, gennem mørket til morgens land.”

Den opstandne Kristus er selv lyset. Han er påskens sol.

Men sådan et lysende BIGBANG kan slet ikke tages ind på én gang af småbitte mennesker. De bliver helt slået omkuld li'som drengen på værelset – der, hvor englen står med kæmpevinger. Derfor slutter Markus' påskefortælling i flugt, frygt og fastlåsthed!

Men frygt og flugt er ikke det sidste, der er sagt om Jesus opstandelse.

Snart er disciplene blevet klar over, at Jesus virkelig har overvundet døden og snart viser han sig for dem.

Snart bliver kvinderne og disciplene klar over, at døden ikke er det sidste, der er at sige om Jesus. At miraklet virkelig er sket. At Jesus virkelig lever.

Måske har de haft det ligesom jeg? For når mit liv er kæmpestort og verden fuld af farver, så får jeg lyst til at synge.

For mange år siden skrev Benny Holst: ”Det er lettest at holde et folk i skak, som slet ingen sange har”.

Sådan kan det næsten føles ikke at måtte synge. Og jeg tænker, at vi alle sammen længes efter at få lov til at synge. For at synge er at glæde sig.

Og der er virkelig noget at glæde sig over i dag: fordi Jesus døde langfredag af kærlighed for dig og mig og hele verden OG opstod påskedag: fordi døden ikke skal være det sidste, der er at sige om os. Fordi vi skal opstå ligesom Jesus! Gud er nemlig kærlig og tilgivende!

Og når jeg står på et gravsted og savner de kære døde, må jeg tro og håbe, at de allerede nu er i Guds hånd. Så når jeg går derfra, så kan jeg hviske inden i mig selv og lidt til dem, uden at jeg selv helt ud forstår, hvad det betyder præcist: "Vi ses", hvisker jeg.

Gudskelov for påskemorgen!

Glædelig påske!

Amen

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du som var og er og bliver en sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed

Amen